Any II.—Núm. 11 13 de Janer de 1914

L'HEREU

L'HEREU.—Que n han portat els Reis senyor Maura.
EN MAURA.—Res; ni una malla.
L'HEREU.—No es de estranyar, home!... Que'n fa de temps que a vosté l tenen avorrit els Reis.

CONVERSA SETMANAL

Els lerrouxistes están aclaparats. Se pensaven perque tenen per quefe un aliat i defensor dels governs lliberals, podrien continuar imposantse a l' Ajuntament. Pero els hi ha surtit malament. *El Progreso* está fet un jeremíes. Sempre que pert fa la víctima, i plora a llágrima viva. Lo més trist es que falsejen els fets, i procuren fer creurer al poble qu' ells sempre han sigut tolerants amb totes les minories. Ho afirmen els eterns acaparadors de totes les tenencies d' alcaldía, els que sempre qu' han pogut s' han imposat per la forsa del número, els que s' han befat dels sentiments de la majoría dels ciutadans de Barcelona, els qu' han convertit l' Ajuntament amb una sucursal de la *Casa del Pueblo*. Els lerrouxistes no poden usurpar el govern de la ciutat.

El lerrouxísme no es un partit; es un conglomerat d' homes de diferents idees que s' uneixen pera oposarse a que Catalunya vagi fent vía i assoleixi 'ls seus ideals.

El lerrouxisme simbolisa l' odi a tot lo catalá.

De lerrouxistes n'hi han de dues clases: de fanatics per en Lerroux i de persones moltes de elles honorables que senten un oui selvatje per tot lo que tendeixi a emancipar Catalunya del centralisme.

El lerrouxisme propiament dit, es un ignorant, un analfabet, un fanatic, un mal educat, un home que ho ignora tot i moteja d' ignorants als demés homes.

No creu en Deu perque mai l' ha vist i no sab endevinar la seva existencia meditant la vida de l'home i contemplant les maravelles de la creació; no sab res de filosofía, ni d' art, ni de cap ciencia, pero dubta de tot, i te una rialleta escéptica als llavis i 's burla dels creients i espirituals.

El lerrouxisme té además altres elements. Té l'ajuda i cooperació de molts castellans que resideixen a Barcelona. Molts d'ells son católics, i no han llegit mai *El Progreso*, ni han estat mai a la Casa del Pueblo, i s'avergonyarien de assistir a un miting radicul, peró el día de eleccións, pleguen cuidadosament la candidatura lerrouxiste i la depositen a les urnes sense cap escrupol, sense tenir en compte que traeixen a les seves convicción i cooperen al triomf de elements disolvents que pot-ser demá en una revolta atentarán contra les seves vides i propietats.

¿I saben, perque succeix aixó?

Doncs, perque, per a combatre el catalisme s'ha dit i repetit que'ls cataláns odiem als castellans i que una volta obtinguda l'autonomia que tan desitja Catalunya, espulsarém de nostra terra a tota la gent forastera. I ells, pobre gent, s'ho creuen.

Venen de terres pobres i desolades, i aquí han lograt constituir una familia, i desempenyar cárrecs oficials, i tenen por de perdre lo guanyat i de veurers obligats a tornar a viurer en les seves terres que no sabien proporcionar-hi el nostre pá de cada día.

Ens tenen en aquest concepte quan Catalunya es el poble mes hospitalari de la terra.

Ens motejen de egoistes, quan mai'm preguntat qui era, com pensaba, ni d'on venia l'home desemparat que amb má tremolosa ha vingut a trucar la nostra porta.

No; els cataláns no odiem; el catalá es noble i estima a tots els homes de la terra. Cal demostrar a tots els conviuen amb nosaltres, que mai'm pensat foragitarlos de Catalunya.

Cal dir ben alt pera que tothom ens senti, que per estimar no es necesari odiar, i que si estimem per demunt de totes les coses a nostra mare Catalunya, no per aixó deixém de respectar a les demés regións germanes. Hi procuressim qu' els castellans coneixessin els nostres ideals, i que 's una calumnia lo que 's diu de nosaltres, en Lerroux no tindría partidaris a Barcelona. Si quedarien no mes quatre obrers enganyats, qu' esperen que puji la República per esser felisos, com si la felicitat de un poble depengués de la forma de govern.

En Lerroux el día que no l'ajudin els diaris de Madrid, aquella premsa que's responsable de tot l'enderrariment de Espanya, perque quan els cataláns intenten combatre el centralí me opressor entonen a chor la *Marxa de Cádiz*, i'ns titllen de *separatistes* perque caigui sobre nosaltres l'anatema dels demés pobles de Espanya, no tindrá a Barcelona cap forsa.

En Lerroux viu no més del favor dels governs de Madrid. Es un ememic que cal combatre amb ardidem i inutilisar-lo politicament.

Es l' home més funest qu' ha tingut Espanya; es un sofista, un comediant, un demagoc sense conciencia.

Per aixó estém altament satisfets del triomf dels regionalistes, i estém contents, perque veiem apropar-se jorns de gloria i de benestar per Catalunya.

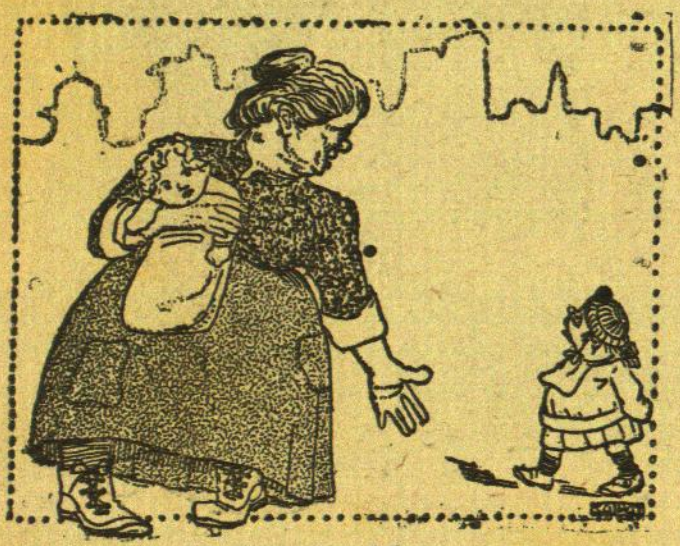
L'Abadal es l'home que necessita Barcelona. Ell sabrá representar-la dignament, vetllar pels seus interessos.

El lerrouxisme es mort, fracassat.

Mai mes podrá redressarse.

Ja era hora de que'ns desfessim del jou ignominios de aquesta gent, que si está incapacitada per representar una ciutat, molt més ho está per ostentar la representació de una ciutat catalana.

CIVERETTA.

—Ets molt tremendo!... Si segueixes aixi t' heurem de fer del Requeté.

De cop i volta

Deu vos guard: ja estic aqui
per a començar la tasca.
Per encárrec de L'HEREU,
ens veurem cada setmana
donant-vos compte dels fets
que tingan més importancia
i comentant los com cal,
segons s'ho aporti la fama
o renóm de cad'un d'ells;
fets de sort o de desgracia,
assumptos d'actualitat,
de ressó, dels que se'n parla.
De cop i volta vos dic
que no tindré gens de mandra
per' treure drapets al Sol
després de passar bugada,
fer dissabte - com se diu—
quan convinga o fassi falta,
encare que tot això
sigui feina de criada.
La qüestió principal es
deixá'ho tot net com la plata;
procurar no's posi-pols
a la senyera desada,
perque dins del patri amor
no s'hi trovi mai cap arna;
estrenyinarém sovint,
que no quedi cap *aranya*;
i taparém bé'ls forats
perqué no surti cap *rata*.
De cop i volta, igualment,
en l'ocasió que s'ho valga
parlarém de Ciencies, Arts,
de Literatura o d'altra
de les rames del Saber
o dels troncs de l'Ignorancia.
I, finalment, parlarém...
de lo que'ns dongui la gana.

***

Per ara's ressentirá
de certa fredor má tasca;
(¡es clar! com que fa aquest fret,
la cosa rés té d'estranya);
més, quan L'HEREU sigui gran,
es a dir, home de talla;
quan hagi entrat en calor
i dugui'l gec a l'espatlla;
i hagi lluitat en combats
amb els concos de la Patria
que li envejin els seus béns
i'l vulgan treure de casa;
i a tots els cara-girats
els hagi cantat la canya;
i als enemics i traidors
de fora i dins planti cara,
aleshores—si ve'l cas—
ens estrenyerém la faixa
i amb el tinter per escut
i amb la ploma fent de llansa
empaitarém al primer
que vulgui parar la trampa
als que aném de bona fé
defensant la nostra causa
—qu'es la causa regional—
fent obra *mancomunada*.
(A-propósit: celebrém
amb un *¡¡Visca!!* eixit de l'ánima
el que, per fi, 'ls d'allá dalt,
la gent d'aquella altra banda
de riu, hagin imitat

—No vui viurer!.. No vui viurer... Fins els castellans se'ns han tornatseparatistes.

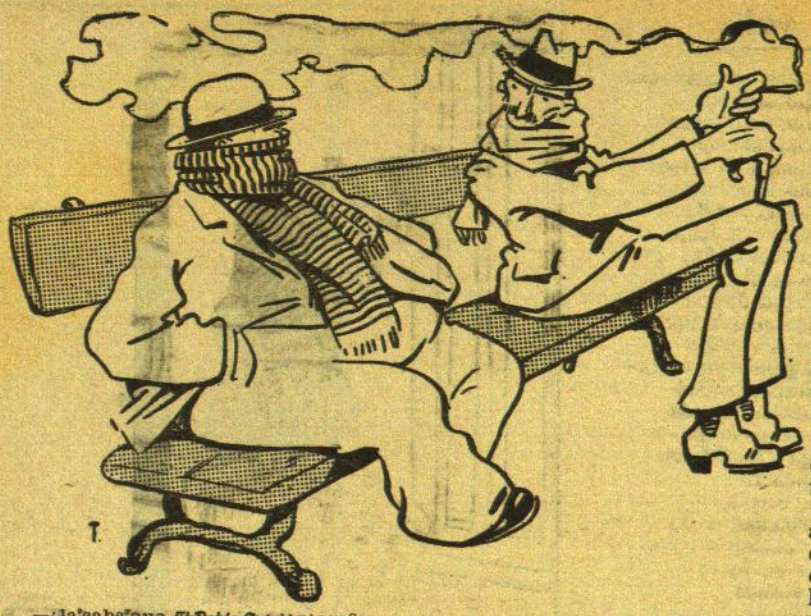
lo qu'hem fet en nostra Patria;
puig el *mancomunament*
de la terra castellana
vindrá a ser-ne, al cap de-vall
el *Vist Bó*, 'l segell, la marca
d'un plan d'emancipament
de tots els pobles d'Espanya,
qu'es l'avant-projecte, doncs,
de l'Autonomia en planta).

***

De cop i volta teniu
d'aquesta secció'l programa.
I ar', prou: comensarém,
si Deu vol, l'altra setmana.

PEPET DEL CARRIL.

—¿Ja'sabs'que *El Poble Catalá* plega?
—Ah sí!...¡¿I qu'era això¡que ja no¡me'n¡recordo?

Regidorenques

Fan molts morts un cementiri;
molts moltons fan un remat,
moltes gotes fan un ciri
i molts rocs un empedrat.
D'un arbre s'en fa un estatge,
d'un pedra un monument,
fins del fanc s'en fa una imatje
d'un incrédul, un creient.
Lo que no podrá un mortal,
ni a Sangai ni a Barcelona,
es fe un mico d'una mona
ni fe un sabi d'en Juncal.

Trevalli l'escombra, traient les trenyines
que entelan l'hermosa visió dels salons;
obriu les finestres, mudeu les cortines,
la llum resplandexi per tots els recons.
Les velles aranyes romanguin ben netes,
guarnides de randes, curulles de flors;
llampeguin, a forsa de llum, les bombetes,
tenyint les catifes de noves colors.
Vestiu de les festes el nou Consistori
lluint les levites smókins i fracs;
tot sia elegancia i *snóbic* desori
al aire la testa sens bombes ni clacs.
Mireu com avensa per dintre l'estatje
mostrant en sa cara del noble l'encuny;
¡Rendiu les banderes en bell homenatge,
que arriva Don Carles, Don Carles Fortuny!

PEP DE L'OLI.

Excelsior

Com entusiastes defensors que som de l'escola política de la Lliga Regionalista, ens ha causat una satisfacció immensa que hagi sigut confiat als regionalistes el govern de la ciutat.

Ens sentim orgullosos de que l'il-lustre Abadal sia'l veritable alcalde de Barcelona.

Ja era intolerable que'ls lerrouxistes s'impossessin a l'Ajuntament i de que tots els barcelonins estiguessin sotmesos als seus capritxos, teint que sofrir les consequencies de la seva administració funesta i deplorable.

A la memoria de tots nosaltres están els desacerts i'ls errors qu'han sofert durant el temps qu'han considerat Barcelona com un pais per conquistar, i que son una palesa demostració de que l'únic fi que perseguien era procurar el seu be personal.

El domini de'n Lerroux a l'Ajuntament ens hauría portat a la ruina. L'entrada dels lerrouxistes a la casa gran, ha sigut funesta, com ho fou l'invasió dels barbres per la antiga Roma. Sempre qu'han pogut ens han desacreditat, i han fet quedar en ridícol a Barcelona.

No han sapigut fer res més que colocar a la familia i els amics, i crear plasses imaginaries per a favorir a quatre desvagats sense ofici ni benefici que no tenen altre mérit que sapiguer fer coaccións i organitzar rodes.

Els lerrouxistes son gent inculta, i com no tenen homes de talent, han de recurrir als ambiciosos i fracassats dels demés partits polítics.

En Vega. per exemple, fa quatre dies qu'era conservador i escribía al *Diari de Barcelona*, i veient que dintre el partit que militava no sería mai cap gran figura, s'ha fet de cop i volta lerrouxista i ha arrivat a esser regidor de Barcelona, cárrec que mai pels seus propis mérits hauría desempenyat militant en un altre partit polític.

Actualment no té el partit radical ni un sol regidor que sápiga on té la má dreta, per lo tant seria extramadament ridícol que's vulguessin imposar i continuar dirigint el govern de la ciutat.

Els lerrouxistes no han de governar més, perque no tenen capacitat per a fer-ho.

Els prohoms del lerrouxisme serán aptes per a dirigir el seu partit perque está compost de gent analfabeta i ignorant, peró no per administrar els interessos de una ciutat. Per esser bon administrador cal tenir aptituts i... un altre cosa que no han tingut mai els lerrouxistes.

Per aixó estém contents que'ls regionalistes hagin triomfat, i que a l'Abadal li hagi sigut donada la primera tenencia.

Barcelona s'ha redimit.

S'ha sapigut desfer del jou ignominiós dels lerrouxistes. Saludém els nostres amics que tan dignament representen el cap i casal de Catalunya i reiterém la nostra adhesió a la Lliga Regionalista.

FIBLÓ

Al senyor Gobernador

Passat Reis

Com, senyó Andrade, els reporters
que la informació vos fan,
en vostra casa espaiosa
de la plaça del Palau
varen dir en els periódics
que els hi havieu demanat,
el mellor dels diccionaris
per a apendre el catalá,
he pensat: are es la meva,
per a parlar-vos ben clar
i no haver d'enmatllevar-ne
una llengua que no'm va,
puig que fet a la montanya
entre companys catalans
no m'escauen els *ce-ceos*
i'm costa molt de girar
la llengua, i fins devegades
etxivo mil disbarats
i se'm coneix amb *l'asiento*
de que jo soc catalá.

Aixís, doncs, vaig a parlar-vos
amb la llengua qu'he mamat,
i se per cas una frase,
una paraula, ¡qui sab!
no enteneu alguna volta
comenseu a fullejar
el diccionari, i molt fora
que no m'entenguessiu clar.

Com la setmana s'ho porta
comenso per esplica-us
que molts diuen que els Reis are,
per Barcelona han passat
i que han tornat a llurs regnes
esperant fins a un altr'any,
mes, jo que tinc un mal vici
de tot volguer-ho esbrinar,
he de dirvos que son hostes
de nostra ciutat comptal
no els tres Reis que'ns visitaren
la nit del altre dimars
qui feren en sent de dia
les delicies dels infants
amb sos presents de joguines
que als balcons varen deixar.
Si tres foren que partiren,
quatre son els que han quedat.

Com els d'Orient, no escampen
goigs i plaers a llur pas;
sembradors son de discordies,
de vicis i malvestats;
no passen una nit sola
sino que regnen tot l'any;
els quatre duen corona,
els quatre mantell folgat,
si l'un dú una copa plena
excitant als ubriacs;
l'altre dú una espasa núa,
movent instints criminals;
si l'un porta una gran porra
invitant a barallars,
l'altre una dobla de quatre
no pas per fer caritat.

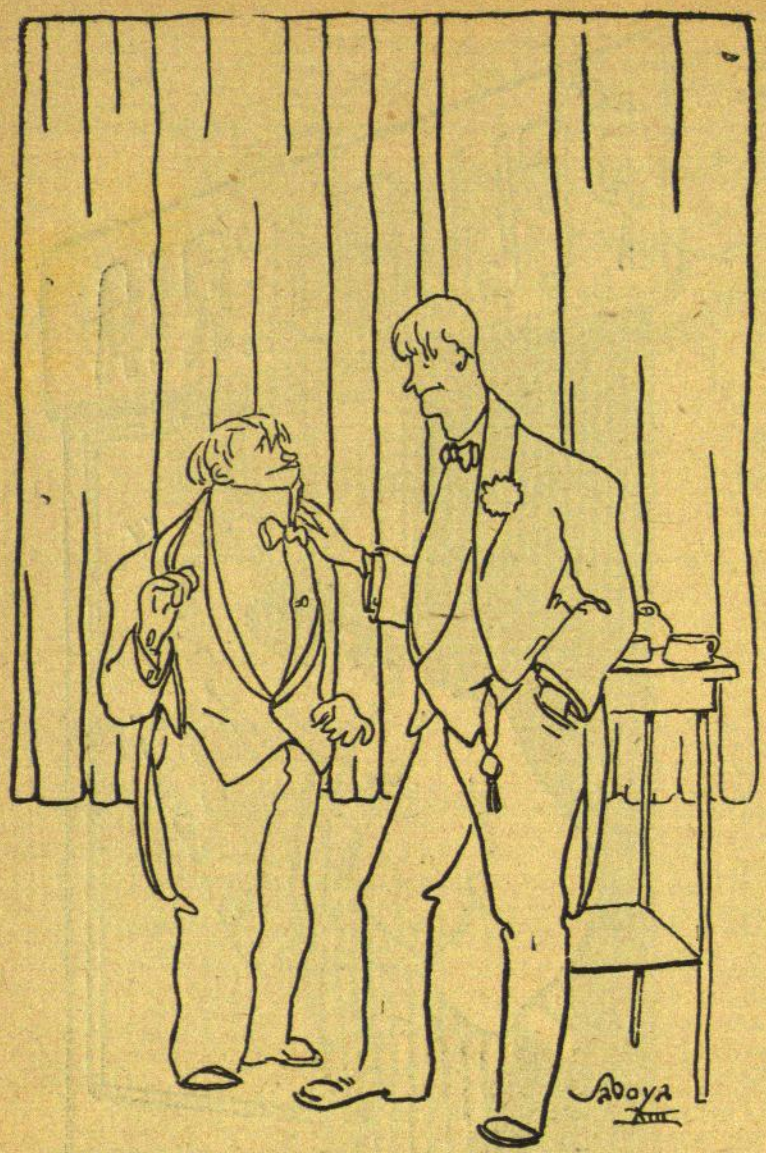
Son reis que a casa fan nosa;
no'ls hi deixeu més estar
i Barcelona agraida
vos en sabrá goig i grat.

CABALER.

LES COMPETENCIES

Es clar que no ve ningú a servir-se; com que fa un fret que *pela!*

ENTRE AMICS

—Ja has anat a veurer Parsifal.

—Ja ho crec!... Es una obra espatarrant; lo que mes m' ha agradat es la decoració del segón acte.

Pels vols de Sant Antoni

En arrivant la setmana dels *barbuts* dintre de l'estable no s'ouen mes que reuills d'alegria i brams de satisfacció i fins el Sant Antoni que presideix la quadra dins de sa capelleta, sembla més aixerit i'l porc qui té a sos peus apar mes rodanxó i tot. I es perqué arriva la diada del Sant, el vell patró dels qui van amb quatre potes i en son llenguatje, els animalons escateixen la solemnitat qui s'apropa. Mes, com succeeix també dintre de la familia humana, les diferencies de classes donen lloc a envejetes i rancunies.

El *Reial* que perque anant de tronc amb el *Pinturero*, arrastra movent fressa pels carrers de la ciutat el cotxe del Sr. marqués, es creu amb superioritat a tots, engallant la testa i obrint els narins encesos com dues roselles, renilla més que els altres, vantant-se de que enguany ha de portar al abanderado de la *colla*. I esmenta amb orgull de que cap altre portará els guarniments més rics ni més vistosos.

El *Bayo*, un cavall sapat i ferm com una torra, qui fá el tráfec del moll, arrastrant pesos enormes, se les heu amb ell bescantant-li que no es pas la vanitat lo que més sobresurt, sino que es el trevall lo que dignifica, i 's creu amb més dret que cap altre a les consideracións dels amos, ja que 'ls ajuda a la penosa tasca d' afanyarse *les garrofes*.

En el recó mes apartat de l'estable, cotes les llargues orelles, un ruquet, representació dels humils, escolta amb aires de meditació, sense exhalar el més petit bram, ni somniar en mantes virolades ni galonejades regnes, ni amb pitrals antiqüelats.

I quan arriva el dia de la festa, els renills se multiplican i l'estable s'omple de gatzara, fent tremolar els cortinatges de trenyines que arreu, arreu endomassen les parets i embigat i la capelleta de Sant Antoni volta da de llums, sembla un esqueix de nit estrellada en la foscor de la quadro.

I quan totes les besties engalanades de festa, surten al carrer pera anar a *benehir*, un esclat de joia surt del pit dels vianants, alabant la gallardía del abanderado i la riquesa dels guarniments qui porta la cabalgadura, sense fer esment del pobre ruquet qui pacientment segueix la comitiva.

Mes, la superbia sempre castigada vol punir l' orgull del *Reial* qui brassejant ensuperbit, sense adonarsen d'una pedra, doná una ensopegada i caigué a terra, arrossegant al cavaller i l'airosa bandera...

I l'abanderado tingué que montar el *Bayo*, i fins el ruquet tingué que ajudar en la mida de ses forçes en la solució del conflicte:

Quan de retorn, altre volta a la quadra, de cap a la menjadora, curulla de pinso extraordinari, tornaren les converses, no hi havia prou renills pera bescantar al superbiós qui's cobrí de vergonya i d'alabar el trevall i la mansuetut qui son les virtuts qui més enlairen als homes i les besties.

I'l *Reial* confós no renillá més i'l *Bayo* llensá un crit d'agraiment a sos companys i'l ruquet pagá amb un bram de satisfacció les alabances de sos veins de quadra.

MATELOT.

La diada dels Reis

L'espectacle de les vigilies d'aquesta diada a Barcelona em causa, cada any, més penosa impresió.

Es una d'aquelles festes que més importancia tenen per l'educació moral del nen, i de la que menys profit en treu la generació actual. Pot dirse que se li fa perdre aquell perfúm d'idealitat i espiritualitat, que era son major encís i que ha anat mintvant a mida que ha mimvat el seu misteri.

Jo recordo, encare, aquelles setmanes properes a les festes Nadalenques, en que els meus bons pares (q. a. c. s.) posaven ja tota cura en la preparació de la vinguda dels sants Reis. ¡A cada punt teníem de sentir-nos una mena de rosari de les malifetes i rareses que havíem comés i de les quals els Reis en sabíen, fil per randa, els més petits detalls, i tot aixó com es de suposar, acompanyat de una serie de admonicións per a que fossim bons minyóns, si volíem que'ls Reis ens perdonessin i ens omplissin la cistella.

Prou eren lluny, encare, aquets bons amics dels nens macos, pro els pares que, sens dupte, tenen sentits més fins que la mainada, ja havíen sentit una nit els timbals o les trompetes, molt lleugerament, es clá, com que eren tant lluny, pero, no hi havía dupte eren els Reis perque les músiques del cel no poden pas confondres amb les de la terra.

Un altre día ja eren més aprop; ja se sentien aquells espignets de les trompetes amb tota perfecció i fins asseguraven els pares que eren mes nombroses que l'any passat, lo qual era senyal de que devíen portar més coses.

Nosaltres no les sentiem encare, i era natural, ¡teníem tan poca mals de cap! Ficar-nos al llit i dormir-nos era una mateixa cosa, per esforsos que fessim per a sentir alguna música.

Ja hi havía alguna nit que'ns semblava haber sentit platerets i sorolls extranys, sobre tot si'ls pares feien un xic de brometa de nostre ensopiment. I els Reis seguien acostant-se, i ja se sentíen els violins i entre nosaltres tot eren combinacións, per a obtenir les joguines que entre tots voliem, quals combinacións eren sempre modificades pels pares, que, com qui no vol la cosa, ens feien entendre que'ls reis ho sabíen tot, i ho sentien tot i ho veien tot i per lo tant de segu que'ns portarien lo que més ens convenía.

Tot aixó anava acompanyat d'una gran cura en evitar els paseigs per llocs aon hi haguessin joguines a fi de que perduda la noció de totes elles, trobessim més maques les que rebessim del cel. I aquet isolament era més rigurós desde primer d'any en que quedava suprimit tot passeig i'ns ficavem al llit a entrada de fosc.

La posada del cistell al balcó era un aconteixement en que hi prenían part tota la gent gran de casa, acompanyant-nos al balcó amb llums encesos i resant oracionetes perque els Reis ens acurulessin la cistella i fent promeses de ser sempre uns angelets.

Predisposat aixís l'esperit amb el misteri d'aquella idealitat, i sentint tot el pes de l'angoxa per les rareses antigues, el Deu m'encoman d'aquella nit era resat amb tanta unció, que per força movía als Reis a una celestial generositat, aixís com nosaltres juravem i asseguravem que mai haviem vist ni tingut joguines ni dolsaines com les que treiem de la cistella l'endemá dematí, entre les exclamacións de joia de tothom. Es clá ¡com que eren del cel!

Avui no eig axó. E ies fires d'aquets dies veig als pares passejantse amb la mainada per les barraques d'aon diuen que es proveexen els Reis. ¡Quina des-il-lusió em fa pensar que'ls Reis del cel, compren joguines a la terra!

¿Quina influencia pot tenir sobre el nen el pre-conexement de lo que han de durli els Reis i veure en son cistell les joguines que tal volta vegé el día avans en la barraca o la botiga?

¿I les cistelles al balcó o a la galeria? Tinc de dir amb pena, que al matí, matinet d'aquella diada, no'n veig gaire be cap pels balcons de Barcelona, perqué no es rés unes quantes excepcions.

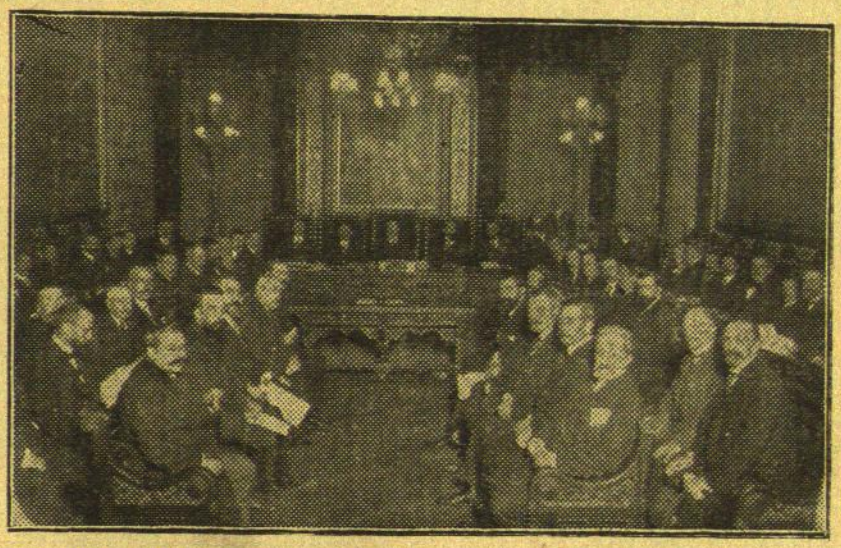
Jo prego als llegidors de L'HEREU que retornin a l'antiga costum d'idealitzar la festa dels sants Reis, i que pensin que quan mes temps sien nens els nens i mes idealistes, mes fruitarán quan sien homes, que més forta i plena es l'espiga, quan mes temps ha estat sota terra i coberta del blanc mantell de neu, el gra de blat que ha de formar-la.

TÓFOL.

AVIS

Com els nostres llegidors ja saben, el número-almanac que aparegué la setmana pass da ha obt ngut un éx t sense precedents.

Tant ha sigut l'éxit obtingut, que'ns hem vist obligats a fer una nova tirada. Ho posem en coneixement dels que encara no l'han comprat, perque segons noticies s'está agotant també la nova edició. El número-almanac no te preu, peró'n fem pagar 30 cts.

Els diputats de les quatre provincies catalanes presidits pel Governador Civil senyor Andrade reunits en Assamblea per a aprovar el projecte de Mancomunitat.
(Fot. Baguñà y Cornet

Amb motiu de la provisió de tenencies, els jaumins que hi ha al Ajuntament varen votar als lerrouxistes, per a derrotar al senyor Abadal i demés candidats regionalistes.

Encare que la malifeta no'ls sortí bé, el rebombori que tal acció portá entre'ls jaumins de bona fé fou tal que *El Correo Catalán* no tingué més remei que dir que parlaría passats dos dies, que naturalment debíen passarse pastelejant.

Per fi parlá i parlá bé censurant als dos regidors jaumins, que en aquells dies d'eleccions es vantaren de ser els únics anti-lerrouxistes, i no trovaven bons católics dintre la Lliga.

I es cla que no n'hi trovaven ¡Cóm que a dins de la Lliga no n'hi ha de católics d'aquella estampa!

—

Lo més graciós es que la filipica no serví de res, ja que passant-se al confrare pel tafanari, en la segona votació els dos regidors jaumins tornaren a votar aliats amb els lerrouxistes i votant-los an ells.

I doncs, senyor Duc, ¿per a quan guarda la caixa dels trons? ¿Qué no ho veu que se'l rifen?

Vosté ja pot recordar que per molt menys, don Carles va excomunicar al senyor Nocedal i vosté deia que l'autoriiat sobre tot.

Vinga una empenta home, sino creurém que vosté no es pas de la fusta de *Guzmán el bueno*.

I es llástima perque després de tot, vosté es un bon subgecte. Lo que'l pert son les males companyíes.

Si son reservats i no ho fan correr, els dirém una una cosa a cau d'orella.

Hem sentit a dir que'l director de *La Trinchera* ha conseguit un cárrec molt elevat i molt ben retribuit, dels que s'están actualment repartint per a portar a cap l'Exposició d'Industries Eléctriques.

Aquest cárrec, naturalment ha sigut ofert pel regidor lerrouxista senyor Pic. Aixís nosaltres ja compreném, i vostés també ho deuen compendre, perque l'esmentat setmanari afirma que'l partit radical simbolisa la pau i la tranquilitat de Barcelona i llensa fulminants anatemes contra la Lliga.

Que volen qua fassi pobre senyor!... Deu tenir por que de desagraits l'infern n'es ple.

En la exposició que'l senyor Torné-Esquius té oberta a casa D Imau del carrer de la Portaferrissa, hi ha un dibuix qne representa una damisella amoixant un gos *galgo* que porta per titol: *Amor fell*.

Si en lloc de gos fos un gat
no fora mal batejat,
més, suposant que es un gos
el titul es... horrorós;
si digués: *Amor cani*
no hi tindríem res que dí.

Renoi, i que cremat está en Pich perque pert la primera vara!

¡Pobre Pich i Pon! Poc podíes pensart-ho que't piquessin els dits tant promtament...

Pero vaja de tant estar entre llums, tú també t'has tornat un llum.

I cremarás *embotellat*.

Ja hi torném a ser. Aquell infelis ex-ministre que's diu Gullón ha dit que no devien dar-nos les Mancomunitats perque are estavem quiets i no les demanavem.

Aixó si, quan les demanavem, deia que no s'ens havien de donar, precisament per aixó, perque les les demanavem. Perque alguna cosa deviem volguerne fer.

Pero escolti sant cristiá, ¿que's pensava que les voliem per fer ximpleríes?

No, home, no; aixó ho deixém per a vosté.

I per en Royo Vilanova.

Hi ha un regidor qu'ha votat els lerrouxistes i milita a un partit oposat.

Sembla mentida lo que pot arrivar a fer el suc de raim.

El pobre *Cu-Cut* ja no sab per quins mars navega. Com tothom ja sab que'l editor que'l sosté, es el mateix qu'ha fet sortir periódics pornográfics i indecents, els regionalistes no volen comprar-lo. I fan molt bé. Ell prou procura captar-se les simpatíes de la Lliga, pero la Lliga no'n vol sapiguer res.

Fa com aquells marits calaveres de sainet, que per a que la dona li perdoni les seves entremaliadures, están continuament tirant-li floretes.

Pero les paraules amoroses no surten del cor, sino dels llavis que fingeixen molt facilment.

I lo mateix fa *Cu-Cut*. En totes les planes hi trovareu; el nostre Abadal, la nostra estimada *Veu de Catalunya* i la benemérita Lliga Regionalista.

Mare Deu!... i quins papers s'han de fer per a guanyar deu céntims!

Vaja, homes, plegueu que se us veu el llautó i esteu fent un paper ridícol.

Si voleu fer negoci planteu botiga, pero no exploteu el nom honrat de un setmanari que tant batallá en defensa de les aspiracions de Catalunya.

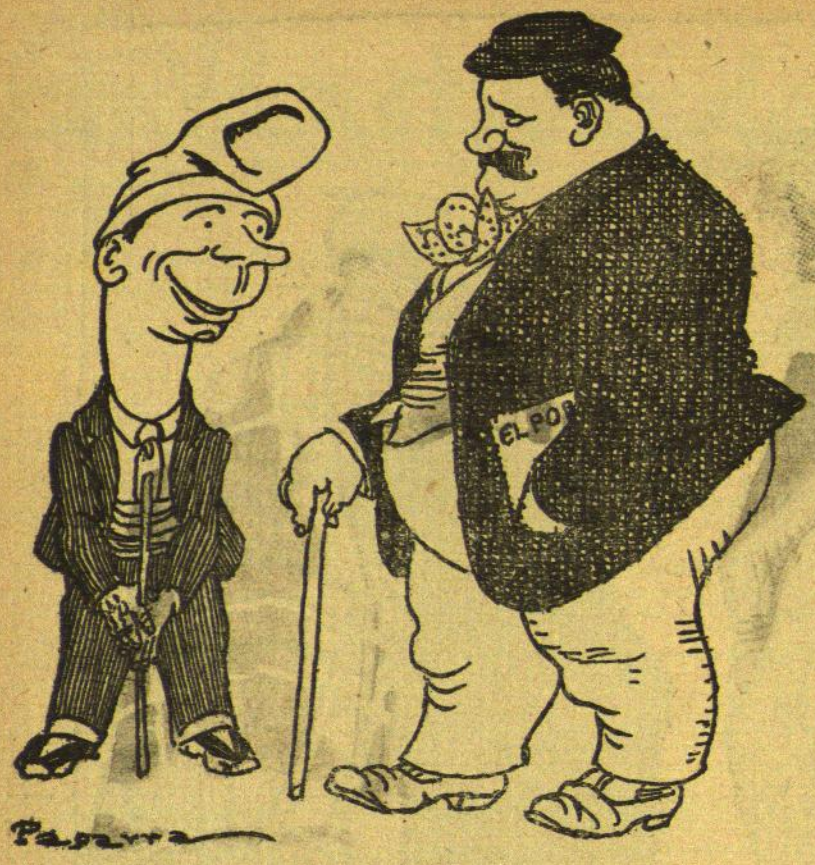
L'ex-regidor senyor Carreté reparteix pels carrers una fulla espatarrant que no hi ha per a on agafar-la per a enténdre-la.

Hi han uns conceptes tant nous i tant trascendentals, com alló de *cadenas*, *tiranía*, *libertad*, *ignorancia*, *progreso*, *esclavitut*, etc.

Ai Carre... Carre... Carreté!
carre... carre... carreburro qu'ets.

—Que feu aquí, descubert, amb aquest fret que *pela*.
—Com que no tinc el ral, vui probar si'm *pela* una mica'l cap.

LA DESFETA DE L'ESQUERRA

L'HEREU.—I per això deixares l'Ajuntament.
Mes val esser un bon empleat que esser un mal polític.

El senyor Dato ha desmentit que la reina Victoria estigués en estat interessant.

¡Meno! Peró si no tenim un Battenberg petit mes, no manquen els Battenbergs grans, i sino llegeixin els telegrames de Madrid.

Divendres: els prínceps de Battenberg han anat al Escorial.

Dissapte: els prínceps de Battenberg han anat al Pardo.

Diumenge: els prínceps de Battemberg han passejat amb automóvil amb S. M.

Dilluns: de dilluns no'n sabém res en aquestes hores; pero de segur que'ls prínceps de Battenberg varen fer una cosa u altre, aquell día.

¿No'ls sembla que ens baten massa ja aquets Battenbergs?

Aquell llop vestit amb pell d'ovella que li diuen *Cu-Cut*, diu en son darrer número que'l senyor Carreras Candi ha estat a visitar lo.

¡Home, home, senyor Carreras! ¿no ha tingut por d'embrutar-se les sabates?

Tenim un alcalde que no'ns el mereixém. Es valent com un noiet del requeté, que segons diuen, son el prototip de la valentía. Ja saben vostés que en la primera votació, votá a favor de l'Abadal, doncs a la segona l'home s'ha repensat i ha dit: no puc votar-lo. Això es valentía i dignitat.

Nosaltres ja sabém perque no ha votat. No s'impacientin ja'ls ho direm. Diuen que ho ha fet per evitar disgustos, i perque cada vegada que s'enfada la seva bogadera té molta feina en rentar-li la roba interior. Especialment la que porta sota dels pantalons.

Segons llegim en un diari, un coronel i quatre capitans anglesos visitarán Portugal i Espanya per a estudiar els llocs de les batalles donades contra Napoleón.

Es natural que després de les vistes i plánols dels forts, rius i ports de nostres costes que ja tenen, ens estudiin per dins de terra.

Aixís tindrán *sobresaliente* el día que establexin el protectorat.

Me sembla que an en Cambó se li gira una gran feinada, perque quan vulgui invadir a Espanya, ja la trobará invadida pels anglesos.

I menjada i tot.

La cuca fera, també a la segona votació ha votat en blanc.

Vetaquí'ls inconvenients de enviar-hi criatures a l'Ajuntament.

Pobre Oriol Martorell, quina llástima que'ns fa.

Si aquest pobre noi representa la joventut intelectual de l'esquerra, no es estrany que aquesta's vagi desfent com un bolado.

Senyor Gobern ador, una denuncia. A pesar de la seva vigilancia i severitat en la repressió del joc encare's juga. ¿Sab aont? Doncs a *Casa la Ciutat* els dos regidors jaumins fan *el burro*.

Els carlistes han votat novament a favor de la candidatura radical, dels homes que no s'avergonyeixen de anomenar-se autors de la setmana trágica, o més ben dit de la setmana barbre.

Molt bé!... Aixís se fa Patria i Religió.

Qui no s'aconsola es perque no vol.

Diu *El Correo* del 10:

«Nuestro distinguido amigo el concejal jaimista señor Conde de Centellas, etc....»

Recordin que el dia 6 el tractava de mancat d'ética, dignitat, honor polític, etc., ja que deia que totes aquestes coses obligaven a votar al senyor Abadal, lo que ell no feu.

Qüestió de pastetes.

Fan riure aquets defensors del principi d'autoritat, *modern stile*.

La xiulada va produir son efecte. Va fer por.

Ja s'ha tingut l'Assamblea per a l'aprovació dels Estatuts de la Mancomunitat.

Fou espatarrant i per engrandir-la mes encara, els radicals varen retirar-se del Saló.

¡Quin buf de satisfacció deurien da els que s'hi quedaven!

¿Qné havíen de fer-hi allí dins els radicals?

¿Qué no ho van veure desseguit que allí dins no s'hi anava a cremar convents, ni arrampinyar cálzers?

Cartes als Reis

Els bons vellets d'Orient no saben aquets dies on tombar-se de feina.

Això prou ho sabeu tots vosaltres, puig ben pocs sereu els que no vegeu sortir de casa vostra la corresponent carteta.

Pero jo, amb tot i ma modestia, se més que vosaltres. Jo per l'amistat que'm lliga amb el Secretari particular del Rei Negre puc enterar-me de moltes coses ignorades pels restants mortals.

I veus-aqui que valent-me d'això li he demanat aquest any permís per a llegir les cartes dels principals nens que tiren per la política a Espanya, i la d'algún home gran de la mateixa categoria, i además, que si no li sabía greu ho xerraría discretament als llegidors de L'HEREU. Va fer una mitja rialla volguent dir. «concedit»...

I va cumplir bé, el minyó, puig mentres estava esperant l'Adeu-siau de l'any 13 i el Deu-vos-guard del 14 m'el veig entrar a ma cambra amb dugues monumentals carteres. A la una hi deia, amb lletres de pam, «España», a l'altra «Catalunya».

Ell, que es viu com una centella, va veurer que la meva cara en aquell moment era un interrogant i desseguida'm diu: els anys passats posavem totes aquestes cartes juntes, peró ja sabem que Catalunya torna a ser una i els meus amos poden ser vells de cos, peró d'esperit!...

Va veurer que jo l'entenía, me deixa les carteres i després de creuar-se entre els dos un *Adeu* vaig quedar sol altra vegada.

Obro tot seguit la que deia «España» i escullo les que'm van semblar mes interessants. Veus-e-les aquí sense comentaris:

«Modesto siempre en mis aspiraciones, solo pido a VV. MM. la confianza de un Rey de la Tierra y que el pueblo no se dé cuenta de mi *mala pata*.

D. Alvaro, o la fuerza de la zancadilla, conde de Romanones.

«Los años anteriores os solicitaba siempre energía, elocuencia, acierto; ahora... un poco más de amor por parte de los que me incensaban y resignación en el ostracismo.»

Antonio Maura.

«Que Cataluña esté contenta, que Maura esté contento, que los que buscan acta estén contentos, que todo el mundo esté contento y quedará de VV. MM. sumamente contento»

Eduardito Dato.

«Yo quiero una partida de *carteras* para repartir entre mis amiguitos y un espejo para ensayar actitudes dramáticas.»

Melquiades Alvarez.

«Además de un babero y ocho caloríferos, necesito unos lentes nuevos para leer el artículo del R. D. sobre Mancomunidades, pues temo atente contra los sagrados intereses de la patria que tanto quiero... para mí y familia».

El Avi de Lourizan.

«Convencido de que el fin justifica los medios—aunque diga lo contrario mi compañerito Hermenegildo—no vacilo en dirigirme a unos Reyes con tal me sirvan lo que les pido que es: un nuevo automóvil, billetes a granel y sobre todo muchos *corderos*. Si me lo conceden estoy pronto a rendir homenaje a la Monarquia».

Alacandritu.

Totes les demés d'aquella cartera me va semblar que tenien importancia secondaria; obro la de «Catalunya» i'n trobo tot seguit una que diu:

«Magestats: Segur d'alcançar-ho, vinc a demanarvos que les Mancomunitats, anhel de ma Patria, siguin prompte llei i que s'afermi cada día més el govern de Catalunya pels catalans.»

Francesc Cambó.

I desseguida n'oviro, entre aquella barreja, una altra amb el nostre escut, que m'ompla de joia. Diu:

«En nom de tots mos fills vos demano unes fortes estenalles per a trencar les cadenes que'm lliguen amb mes germanes i llaços, força llaços, per a posar en son lloc

Catalunya.

I quan mes m'entusiasmava, ve'l meu amic i'm diu que ja les he tingudes prou. Malviatge! Peró que hi farem? Encara gracies.

Mes, avans d'acabar vui que sapigueu que'ls hi he demanat jo als Reis. Me sembla que he estat oportú: Res per a mi, per als meus lectors... paciencia.

L'HEREU ESCAMPA.

Avís

Participém a tots els nostres corresponsals i amics que, en vista del favor cada día crexent que L'HEREU mereix del públic, la Redacció i Administració queden provisionalment instalades al carrer de Valencia, 233, principal, aon deurá dirigir se tota la correspondencia.

Al mateix temps, demanem a tots els nostres corresponsals de fora que'ns fassin la mercé d'enviar-nos la nota de liquidació dels números de L'HEREU fins al nou inclusiu, a fí de comprovar-la amb nostres apuntacións i organitzar aixís vigorosament nostra administració.

També queda oberta la secció de Correspondencia desd'aon respondrém a tothom.

L'ADMINISTRADOR.

En Rusiñol es un dels artistes més actius que té Catalunya. Escriu drames, comedies, noveles, tragedies, articles humorístics, pinta i toca'l piano. El millor día llegirém en els diaris que ha escrit una ópera; es l'únic que li manca escriurer.

En Rusiñol es tal volta el primer humorista d'Espanya. Ridiculisa an els homes, peró no'ls ofén, i aquesta es per mí la més gran qualitat que pot tenir un homorista.

Pero en Rusiñol, no es tan sols humorista; es també un gran poeta. En Rusiñol sent la veritable poesía, sense artificis ni convencionalismes de cap mena.

Sab escriurer amb el pinzell, i sab pintar amb la ploma. No escriu sonets ni madrigals, peró les seves obres están sadollades de poesía.

Els quadros que exposa a can Parés, son una maravella. Ningú com ell per a poetisar la naturalesa. Els seus jardíns son exquisits i al contemplar-los l'ánima s'ompla de un goig inefable.

Totes les seves obres tenen un segell propi i inconfundible. En Rusiñol no necessita firmar els seus llibres ni'ls seus quadros, doncs desseguida s'endevina la seva personalitat.

¿Qui no coneixerá els seus paisatges amarats de llum; els seus jardíns encatifats de fulles que'l vent de tardor ha arrebassat violentment de les branques dels arbres; els seus cels lluminosos, blaus i serens com mirades de púdica verge, els camins vorejats de flors odorants; els seus atmetllers florits, missatjers del bon temps que s'acosta; la mar que com el fil de una espasa brillejava lleugerament enllá de l'horitzó; aigues que reflecten la blavor del cel i la forma variada i capritxosa dels arbres, qui no coneixerá en una paraula, tota la naturalesa que se'ns revela a travers del seu temperament d'artista?

Llástima que nosaltres no tinguém pis per tants mobles, perque'ns venen temptacións de donar una lliço an els que poden esmersar diners en obres artístiques i prefereixen omplir les parets dels seus salóns de cromos indecents baix el punt de vista artístic.

Que feu, senyors, que teniu diners?

Obres com les de'n Rusiñol no se n'exposen pas cada día, i cal aprofitar l'ocasió.

Felicitém entusiásticament al artista que tan alt ha sapigut posar el nom de Catalunya, i li desitjém molts anys de vida per a que pugui escriurer unes doscentes obres més i tingui lleure de pintar un miler de quadros.

Tractant-se de'n Rusiñol, no sería aixó una gran cosa, perque es capás de escriurer en un día un sainet, una comedia i pintar tres o quatre paisatges de Mallorca.

En els salóns del *Angelus Hall* de la Rambla de Catalunya, en J. Boniquet hi exposa més de 70 aquareles, algunes de les quals son força recomenables tant pel dibuix com pel colorit, i's farán verdaderament simpátiques ja que la majoría dels assumtes son paisatges dels voltants de Barcelona, Sarriá i Sitges.

En les Galeries Dalmau, de la Portaferrisa, hi exposa també en Torné Esquius una serie de pintures al oli i dibuixos, estimant en nostre concepte superiors aquests a les primeres.

COLORAINA.

Teatre i Música

Si no fos per temor de que'n Civeretta m'estiri les orelles, aquesta setmana, volguts llegidors no us hauría parlat de teatres. Que voleu que us conti, si fa ja molts temps que a Barcelona no s'estrena res que valgui la pena? Estem (ja ho he dit altres vegades) atrevessant una época molt crítica per a l'art escénic. Tot lo que'ns fan coneixer es fluix i insubstancial. Si no surgeix un home patriota que's disposi a aprofitar els bons elements amb que encara conta el teatre catalá, estém perduts. Es vergonyós que tenint la dramaturgía catalana un autor tan eminent com mestre Guimerá's vegi prostergada i injustament humillada. La situació actual no pot durar més. Cal fer teatre catalá, perque de lo contrari no arrivarem mai a catalanitzar el poble. El poble no'n llegeix de llibres, peró assisteix al teatre. I dieume, ¿estimará la nostra literatura, assistint als teatres on sols s'hi representa castellá? ¡Coneixerán les nostres costums i'l geni de nostre rassa, veient representar obres genuinament castellanes?

Catalunya te suficients elements, per a fundar un teatre catalá a la moderna.

Catalunya té bons escriptors, i excelents actors, i notables mestres d'escenografía. No pot, doncs, despreciar aquets elements, i deixar el poble sense teatre.

Per patriotisme i per dignitat, hem de lograr que funcioni a Barcelona un teatre eminentment catalá.

Es vergonyós avui que's reconeguda la personalitat catalana, i que les nostres obres han traspassat les fronteres, que existeixi un teatre que alterni les obres catalanes amb les castellanes, lo mateix que feien

—Ja ho veus quin éxit te en Wagner al Liceu.
—Oh perque es mort: ja veurás el día que'ns morim nosaltres.

els empresaris en temps de 'n Pitarra, quant encara no havía arrivat a consolidar-se el teatre catalá i 's mirava amb menys preu la llengua catalana.

No pot pas continuar aquest estat de coses, i hem de cridar i cridarém, fins que 'ns sentin els que podrien fer renaixer el teatre catalá, i donar-li dies de gloria.

Fa un quan temps que Catalunya 's preocupa massa dels assumptes polítics, i no 's recorda que sense art ni poesía no pot viurer un poble.

Fem política, perque la política es l'art de governar, peró no 'ns oblidem de propagar l'art ¶ de procurar que 'l poble l'estimi i respecti com se mereix.

CANTACLAR

LICEU

Els admiradors de Wagner poden estar satisfets; ja han pogut fruir les belleses incomparables de Parsival Son molts els que encuriosits han assistit aquets dies als Liceu, peró cal afirmar, perque de lo contrari deixeriem de esser sincers, que son molt pocs els que hi han asistit convenientment preparats per a judicar una obra tan monumental.

Totes les obres de Wagner necessiten una preparació, pero Parcival encara més.

Wagner es un geni, i per a compendre 'ls genis, es necessari tenir cultura. I quants son els joves elegants i distinguits, i quantes les dames de extraordinaria bellesa i distinció que 's trovaven el día de l'estrena a la sala del Liceu, que coneixen el simbolisme poetic de Parcival?...

Com podien, doncs, fer-se cárrec de la magnitut de l'obra i coneixer les sublims belleses que conté?]

Llástima que amb anticipació no s'haguessin organitzat conferencies públiques, explicant el seu simbolisme.

Peró que hi farém; la nostra societat es lleugera i frívola i no li interessen aquestes coses.

No obstant hem de confessar que totes les representacións han obtingut un gros éxit, i que 'l públic ha sapigut correspondre als sacrificis qu'ha fet la empresa per a presentar-la dignament, explendidament, com requereix la seva importancia.

El decorat es notabilíssim. En Junyent ha pintat el temple del Gral que 's una maravella. En Beidler ha posat de relleu el seu talent, i 'ns ha demostrat que coneix a fons la música de Wagner.

Els chors, deficients com ja era de esperar. En resum un éxit, de lo qual ens en 'alegrém.

BEMOL.

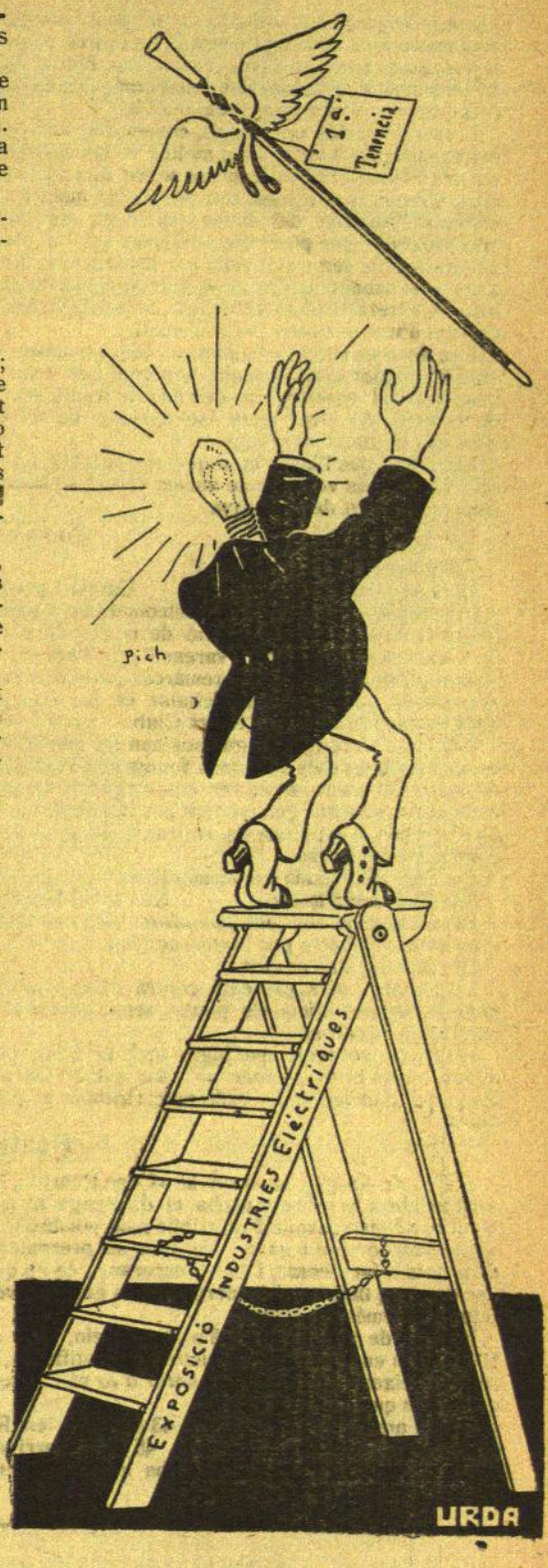

Aviació

En Roland Garros, l'intrépit pilot de'[la travesía del Mediterrá, ha sigut nostre hoste, fent-se amb aquest motiu una festa d'aviació, que tingué lloc e passat diumenge, en el espaiós camp del Reial Pol Jockey Club, situat a can Rabia (Las Corts).

En Garros porta fetes una serie de festes en qu nes ha portat a cap les experiencies que no hi h molt, realitzá per primera volta en Pegoud, aixó 's, volar sobre una ala i amb l'apareill cap-girat, evolucionant a dreta i esquerra. Barcelona també ha pogut aplaudir la valentia de l'heroe del Mediterrá.

L'expectació que hi havia per a veure aquets nous vols, era gran. El camp del Polo se vegé molt plé

L' AMBISIÓ DELS RADICALS

No t' esforsis, Pich, no t'esforsis, que ni amb l' escala la podrás heure...

i'ls seus voltants era una espesó de gent qu'esperaba ansiosa la sortida de l'apareill, quin fou porta a la *paloussea* tres quarts de cuatre, no fentse esperar el simpátic aviador. Set minuts més tart deixaba terra, en mig d'una espectació unánim.

L'apareill mareá un circuit, comensant ben aviat els emocionants vols iniciant moltes voltes el *looping* sortint inclinant-se verticalment sobre una ala, quedant diferentes vegades cap per baix, mentres se confonía l'espatec del motor, entre els sorollosos aplaudiments que plens d'entusiasme se l'hi ofería admirats de la seguretat amb que maniobrava, dibuixant a el monoplá tota clase d'evolucións imaginables. Als tretze minuts 42 segóns, aterrissave essent objecte d'una demostració de simpatía.

Poc després torná a enlairarse, fent novament els vols de tombar completament l'aparcill i de volar en posa vertical, essent d'uns deu minuts trenta segóns de duració. Al tocar terra fou aplaudit de tot cor admirats de tanta maravella.

Heus aquí que l'home fá lo que no pot fer un aucell. Durant els vols cap ne varem veure, se haurian haverse amagat de vergonya.

Foot-ball

Campionats de la F. C. C. F.

Universitary 5 goals. Catalá 1 goal.

Francament, creiem veure quelcom de bo i no hem tingut tanta sort. En la secció de pastes del Kiosc de Canaletes, l'altre día, varem llegir l'anunci de aquest partit, havent-hi de remarcar *cuatro nuevos jugadores*, que tenien de debutar en les files del decá foot-ballista, Catalá Sport Club.

Amb tota sinceritat els galenos han fet una r'alleta devant els fums dels nois de la fonografía i aixís tot desinteresadament, varen fer cinc vegades un goal cada volta, quedant guanyadors per la diferencia de quatre goals, o sigui una equivalencia de goal per a cada *jugador nuevo*.

Els éxits del Catalá son memorables.

Internacional 5 goals. Numancia 1 goal.

Els numancins son una *pesadula*. Are han tingut a be deixar-se batre per l'Internacional.

El partit no s'ha acabat.

—L'Avenç, no's presentá contra l'Espanya quedant-se aq ets últims els punts, sense necesitat de suar ni de cansar-se.

—L'Espanyol tenía que jugar amb el Polo, peró aquets varen preferir anar a badar amb en Garros. Es lo que tindrian de fer cada festa i tothom hi guanyaría.

Náutica

L'Eco de Sports, ha ereat la «Copa Puerto», havent celebrat la primera proba el diumenge al mati en el *varadero* devant d'un públic molt nombrós.

Els nadadors en nom de vint-i-un se presentaren disposats a fer l'home, i amb l'esperança de no quedar darrers; lluitant amb energies per a guanyar ventatge als demés companys,

Devant de tot-hom arribá'n Martentein, fent els 100 metres en 1 m. 34 s. La victoria's justificada, la seva coneixent-se amb el mar *salta a la vista*, (cuidado no's quedi ceg).

Según arribá en Gim, en 1 m. 43 s. tercer en Rodríguez—are ja's cabo—en 1 m. 45 s. 2|5, arrivant tots els que havían sortit. L'éxit ha sigut complert i l'Eco n'ha d'estar content.

Altres noves

En la Federació Catalana hi há un bullit de trenta mil dimonis. La Directiva ha dimitit tota.

Els motius de la dimissió de la junta, la motivá la reunió de Consultiva que va ferse'l disapte passat, quina va esser una colla de coses extranyes. Lo que feien amb el cap desfeien amb els peus. Després de considerar que'l negarse un jugador a cumplir un acord, no era cap falta,—referintse al cás Reñé—treuen la descalificació d'aquest senyor i despres aproven la conducta de la junta.

Es a dir; que per un cantó desautoritzant el castic imposat per la directiva, i per l'altre, diuen que han complert com devien. Molt be!

Aixó son gent de criteri i perdoneu la paraula.

—El F. C. Barcelona ha estat a Madrid ont ha jugat qualques partits dins la setmana última, guanyant el primer partit, empatant el segon, perden el tercer i triunfant en el quart.

En alguns d'ells hi han hagut bufes entre'ls nostres i'ls d'allá, venint fins a nosaltres certes noves que voldriem saberles mes certes pera explaiarnos pero hem d'esperar el retorn dels jugadors.

Si podem dir, que no hem tingut pas una rebuda com era de creure, principalment per part del públic que'ns guardá la mes petita consideració, havent arribat a les mans, i essent objecte de calificatius poc agradables pels catalans. El partit contra el Madrid, fou fort i les pinyes anaren regalades, intervinint en el escandol el diputat en Miro i Trepat que juntament amb altres catalans, sortiren a defendre'ls jugadors del Barcelona contra l'actitud del públic madrileny. No'n feu cas, es la rabia de la pallissa que'ls varen donar. Hem parlarem.

CARLITUS.

R. T.—Sitjes.—Conforme sa postal del 10.

M. B. F.—Barcelona.—Mercés per sos avisos, pro si'ns feia'l favor de visitarnos li explicariem tot i veuria que hem obrat bé. Persones com V. s'ho mereixen tot.

A. T.—Mataro.—Conforme sa postal del 11.

J. C.—Granollers.—No hi tenim inconvenient. Vengi-ls, pagrins i digui-ns quants números vol cada setmana.

V. P.—Valencia.—Conforme sa postal del 10. Li farem l'abono com demana V, pro envii-ns la liquidació com demaném nosaltres.

J. B.—Agullana.—Queda servit. Digui clá quans setmanaris vol.

A. C.—Vich.—Conforme.

J. P.—Vidreras.—Conforme.

R. F.—Tárrega.—Complascut.

P. C.—Moyá.—Dins del paquet trovará la Circular de condicións.

F. E.—Manresa.—Complascut.

F. S.—Banyolas.—Complascut: Ja'ls hem enviat.

S. C.—Cassá de la Selva.—Amb el paquet vá el Circular de condicións.

F. C.—Capellades.—No, home, no; es que el número va sortir retraçat i no ens entenem de feina, pro are anirá tot bé.

P. S.—Caldes de Malavella.—Está bé.

F. S.—Banyolas.—Está bé.

J. F.—Santa Coloma.—Ja ho fem.

D. P.—Figueras.—Está bé.

J. C.—Reus.—Conforme.

R. S.—Bellpuig.—Complascut.

T.—Tárrega.—Complascut.

B. P.—Olot.—S'enviarán 40 exemplars.

R. C.—Tarrasa.—Ja ván.

Instalacions de llum i força motriu montatges de central en fábriques i tallers.

Rambla Catalunya, 117
BARCELONA

Instalacións gratuïtes mediant contracte

FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÀ

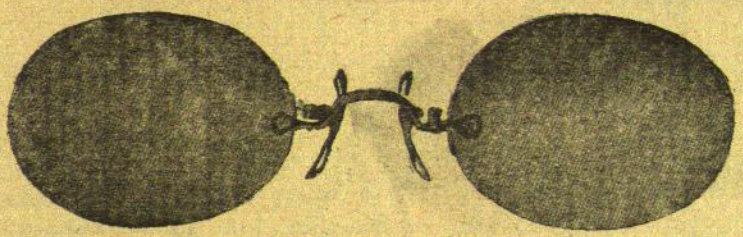
Especialitat en el Corte de Forros de Pells per a Gabans de Senyor i Abrics de Senyora
S'arreglen tota mena de Pells
:: Gust solidesa i economía ::
Especialitat en el corte i confecció de Capes i Manguitos

Mallorca, 236.-(Chantrá Rambla Catalunya)
BARCELONA

GRANS TALLERS DE FOTOGRABAT

Baguñá & Cornet

Mallorca, núm. 192.-BARCELONA ◎ Teléfono 7452

MONTURES D'ULLERES I GAFES
en totes classes i formes

Vidres de totes classes i colors
Especialitat en vidres combinats

FERNANDO ARRUGA ÓPTIC
Carrer de Jaume, I, núm. 14. - BARCELONA

Gustau Weinhagen
Nápols, 107 (cantonada Ausias March). - Barcelona

DEPOSITARI DE PRIMERES MARQUES
Máquines de cusí Kayser :-: Máquines de fe mitxes Dubied
Máquines pera bordar Schirmer Blau
Máquines de cusí especials pera totes les industries
Agulles i peçes de cambi a preus económics

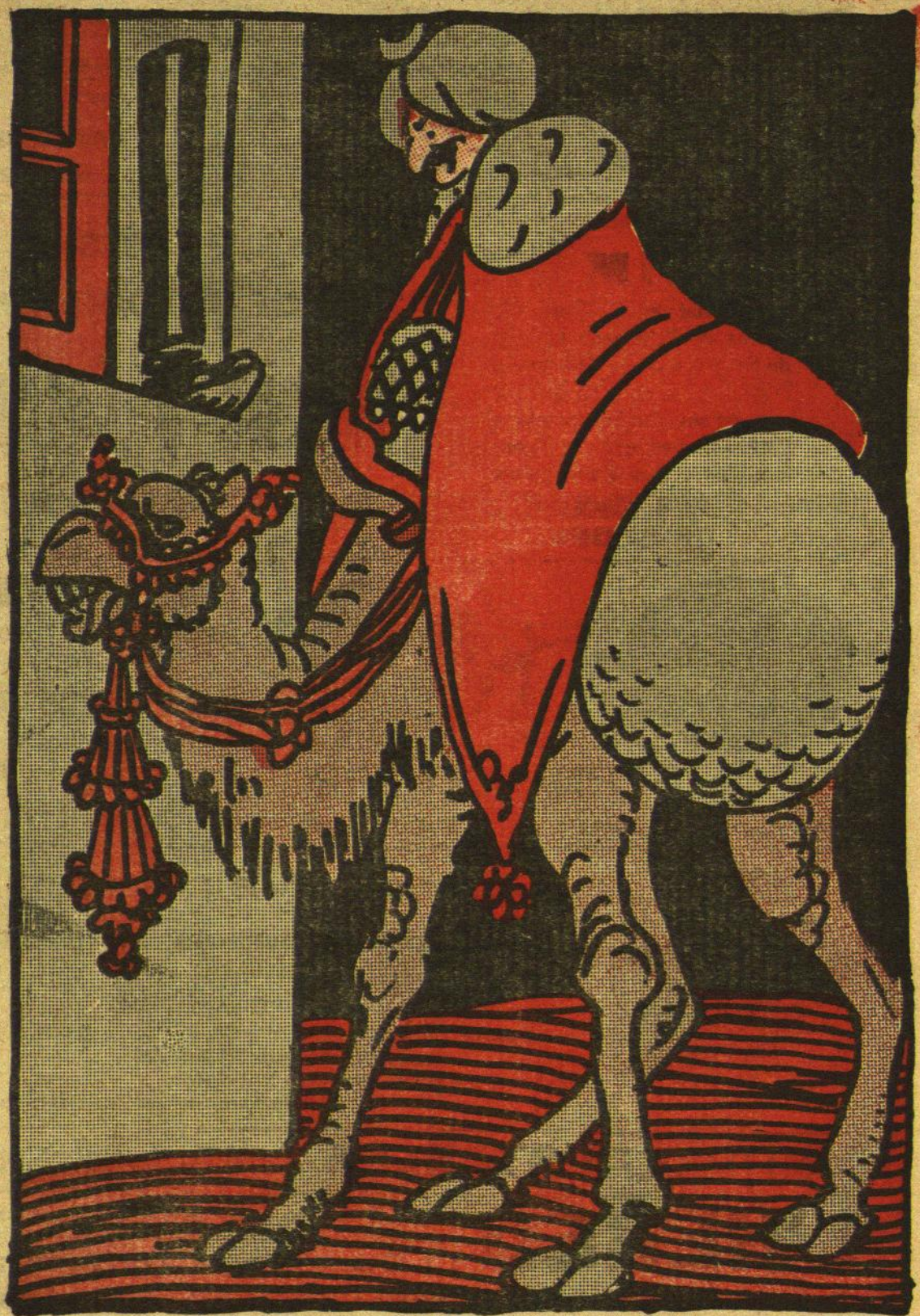
Cafés i Thés, **LA ESTRELLA** - Carmen, 1.-Barcelona

L'HEREU : : Setmanari humoristic : :
: : Surt cada dimars : :

Redacció i Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetestes; Mitj any, 3 pesse

Número solt 10 centims

LAMENTACIONS DEL REI MALA-PATA

Aquesta criatura no está mai satisfeta, sempre pidola.